

Titlu: Am crescut lângă un tată violent

Autor: Elena Stancu

Locul publicării: Marie Claire

Data publicării: 01.11.2012

Pentru toată lumea din jur, familia Ciotea era perfectă: Nicolae avea o funcție de conducere la Primăria din Craiova, Ileana era funcționară, iar cei doi copii ai lor creșteau cuminți și frumoși. Însă când ușa apartamentului lor cu trei camere se închidea, tatăl model se transforma într-o brută. Mădălina, 28 de ani, povestește cum a crescut alături de un părinte violent.

Are degete lungi, subțiri și ten alb, străveziu, ca al unei păpuși de porțelan. Bem o limonadă într-un bar din centrul Bucureștiului, iar fata înaltă și slabă din fața mea mă privește timidă și fragilă, parcă gata s-o zbughească la orice întrebare. Un client neatent trânteste ușa în urma lui; Mădălina tresare și izbește masa cu piciorul. Lichidul gălbui tremură în pahare.

„Prima mea amintire este dintr-o zi de vară, când mama a vrut să ne ducă la ștrand pe mine și pe fratele meu“, povestește rar, cu un accent de ardeleană pe care l-a preluat din Cluj, orașul în care a locuit în ultimii ani. „Tatăl meu o lovește pe mama cu capul de ușa de la intrare și acum ea e întinsă pe jos. El intră în sufragerie, iar eu iau un fular cu care leg ușa camerei de cuier, ca să nu mai poată să vină s-o bată. Nu sunt încă la școală, am vreo patru sau cinci ani.“

În spatele ușilor închise

Nicolae, tatăl Mădălinei, un bărbat înalt și masiv, era respectat de prieteni și de colegi, și, mai ales, renumit pentru cinstea sa: deși lucra la stat, nu acceptase niciodată mită. Și se mândrea cu asta. Ileana era o femeie frumoasă și blândă, care la cei 1,60 metri ai săi nu cântărea mai mult de 50 de kilograme. S-a născut în Filași, într-o familie conservatoare în care bărbatul dicta și femeia îi respecta dorințele. S-a măritat la 20 de ani și imediat după aceea a rămas însărcinată cu primul ei copil, fratele Mădălinei. Atunci a luat și prima bătaie de la Nicolae, care, când a aflat că va avea un băiat, și nu o fată, așa cum își dorea el, a împins-o pe Ileana pe scări, în spital.

„El nu l-a iubit niciodată pe fratele meu. Îi spunea că nu e al lui, că e un nenorocit și un tâmpit, că e doar copilul mamei. Fratele meu s-a îndepărtat de toată lumea, așa că, mai totdeauna, în amintirile mele suntem doar eu și mama.“ Când vorbește de tatăl său, Mădălina îi spune „el“ sau „ăla“, fără să-i rostească măcar numele.

Un bărbat greu de iubit

„În prima parte a căsniciei lor, mama a încercat să rămână aproape de el și să-l iubească, dar era un om greu de iubit.“ Nu își lua niciodată copiii în brațe, nu se juca cu ei și nu le arăta vreun

pic de afecțiune. La ei acasă nu venea niciodată vreun coleg sau vreun prieten, iar toți membrii familiei aveau un program strict. „Mama termina serviciul la patru, iar dacă la și jumătate nu era acasă, începea scandalul. Noi nu aveam voie să ieșim sau să mergem la petreceri, însă el venea adesea după miezul nopții.“

Copiii și mama lor luau bătaie din orice. Într-o vacanță, când Mădălina se juca în fața blocului cu alți copii, tatăl ei a chemat-o în casă. „Mă văzuse pe geam că saream peste băltoace și că îmi murdărisem espadrilele din pânză. M-a bătut așa de tare, încât am făcut pe mine. Mama nu a putut face nimic. Dacă ar fi zis ceva, ar fi lovit-o și pe ea.“

„Îmi era frică și să mă duc până la baie“

După ce a împlinit 18 ani, fratele Mădălinei, mai mare cu șapte ani decât ea, a plecat de acasă, iar mama și fiica ei au rămas complet singure. Dormeau în aceeași cameră, iar noaptea, de frică, puneau fotoliul în fața ușii și blocau clanța cu o umbrelă mare, albă. Singurele ore în care fetița avea parte de liniște erau când mergea la școală și când se ducea la antrenament la volei. „Pe drum spuneam în gând «Tatăl nostru» de frică să n-o găsesc pe mama moartă în casă. Când veneam de la școală aveam timp până la patru și jumătate să mămânc, apoi să îmi fac un sendviș și să-l iau cu mine în cameră, să-l ascund sub șifonier ca să-l mămânc seara. După ce venea el de la serviciu, intram la noi în cameră, iar în casă se lăsa liniștea. Îmi era frică și să mă duc până la baie.“

Când mama Mădălinei mergea la bucătărie să facă de mâncare, Nicolae începea să o bată. „Ești o curvă împuțită!“, îi spunea printre dinți în timp ce o lovea. O bătea pentru că nu erau vasele spălate sau pentru că o vedea vorbind la telefon. O trăgea de păr, o lovea în ceafă, o dădea cu capul de aragaz sau o bătea cu o sticlă cu apă ca să nu îi lase semne. Avea ochii umflați, îi curgea sânge din nas, iar într-o zi a leșinat de durere. „Îi intrase în cap că mama are un amant, deși ea nu mergea nicăieri în afară de serviciu și el o urmărea permanent“, povestește Mădălina.

Pe măsură ce anii treceau, viața copiilor și a mamei lor devenea de nesuportat. După ce le-a amenințat cu cuțitul, Mădălina a ascuns toate cuțitele din casă, de teamă ca tatăl său să nu o omoare pe mama ei cât timp ea era la școală. Nicolae începuse să bea foarte mult, iar sub fotoliul din sufragerie își ascundea sticlele de votcă Polar. Dimineața, înainte de a pleca la serviciu, le arunca peste balcon și le spunea că el nu a băut nimic.

Fără niciun ajutor

„Oamenii sunt orbi!“ Tresar când Mădălina spune asta aproape țipând. „Nu înțeleg cum de nu a văzut nimeni nimic în anii ăștia. Cum de mergea el la serviciu puțind a alcool și nimeni nu observa? Cum de nu au intervenit vecinii care auzeau că ne omoară în casă, cum de nu au întreat-o colegele mamei ce se întâmpla cu ea? Zi de zi o bătea cu pumnii și o izbea de zid. Mama are și acum probleme la un rinichi, de când a bătut-o cu o ladă din lemn, în care țineam legumele.“

Mădălina avea în jur de 17 ani când rolurile s-au schimbat: mama a devenit copilul, iar fiica, singurul său sprijin. „Ferească Dumnezeu să ajungi vreodată într-o situație-limită, că nu știi de ce ești în stare!”, îmi spune Mădălina. „Îmi amintesc că, odată, tata a venit cu pumnul strâns către mama și i-a zis: «Te omor!». Am sărit în fața lui, l-am prins de gât și l-am strâns până când l-am îngenuncheat. Poate că e rău ce spun acum, dar atâta plăcere simțeam să îl văd cum leșină și nu m-aș mai fi oprit până când l-aș fi văzut că nu mai răsuflă, nu mă interesa că ajung la închisoare, voiam să ajung acolo, pentru că la închisoare măcar era liniște. Dacă nu mă oprea mama, poate că azi era mort.”

Atunci Mădălina s-a dus prima oară la poliție, însă nu s-a întâmplat nimic. Polițiștii i-au luat o declarație, apoi i-au spus că nu pot face nimic și au trimis-o acasă. În următoarele două dați a fost împreună cu mama ei, dar, după ce l-au chemat pe Nicolae la poliție ca să dea o declarație, bătăile au fost și mai violente. A patra oară au fost la un medic legist. „Mama avea ochii umflați, mâinile și picioarele lovite și o durea capul îngrozitor, dar doctorul nu i-a dat certificatul medico-legal pentru că avea nevoie de vreo nouă zile de spitalizare, iar ea avea doar șapte. Mama nu mai putea închide ochiul de durere și nimănui nu-i păsa!” Mădălina simțea că nu mai putea locui în casa aceea, așa că și-a luat inima în dinți și a discutat cu mama ei. „Aveam dorință nebună să pot să stau în casa mea și să fie liniște, să pot dormi măcar o oră, să mă pot duce până la bucătărie fără să îmi fie teamă. Așa că i-am spus mamei: «Ori divorțezi și eu rămân lângă tine și te ajut, ori îmi fac bagajele și te las singură aici, chiar dacă mi se rupe sufletul. Dar eu așa nu mai pot trăi!»” Era cu puțin timp înainte de examenul de bacalaureat, iar Mădălina încerca să învețe în țipete, trântit de uși, înjurături.

Liniște după 22 de ani de calvar

Două săptămâni mai târziu, Nicolae a primit citație să se înfățișeze la tribunal și termenul divorțului s-a fixat după alte două săptămâni. „În perioada aceea, mama a luat bătaie încontinuu. Când, în sfârșit, a venit ziua divorțului, totul s-a terminat simplu și sec. Ne-am luat lucrurile și ne-am mutat la o rudă într-o singură zi.” Mădălina a luat 9,80 la examenul de bacalaureat, apoi s-a mutat la facultate la Cluj. Mama ei și-a cumpărat o garsonieră unde avea parte de liniște pentru prima oară în viața ei, după 22 de ani de calvar. Nu mai are păr pe o parte a capului, o sprânceană i s-a rărit din cauza bătăilor și la gât i-a rămas o umflătură. Uneori, o dor rinichii și capul, însă acum e o femeie fericită. Mădălina i-a dus o pisică, iar de câțiva ani are un prieten.

Lucrurile care nu dispar niciodată

După mulți ani, Mădălina a întrebat-o totuși de ce a rămas lângă omul acela atâta timp. „Mi-a răspuns că n-a plecat pentru că noi eram prea mici și nu s-ar fi descurcat singură. Și că i-a fost teamă că ar fi vorbit-o lumea.” Mădălina este acum actriță și lucrează la Teatrul Anton Pann din Râmnicu-Vâlcea. Anul acesta a fost unul dintre cei zece tineri selectați în programul *10 pentru Film* din cadrul TIFF, iar toamna asta va avea două premiere de teatru. Uneori, când merge pe stradă, simte cum, deodată, i se încleștează maxilarul. „Noaptea, visez același loc în care am crescut, aceleași scene cu mama întinsă pe jos și luând bătaie. Dacă aud o ușă trântită sau pe

cineva care ridică vocea lângă mine, încep să tremur. Și cred că lucrurile astea nu dispar niciodată.”